

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Христина Михова

Членове: Красимир Шекерджиев
Деница Вълкова

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора А. В. Г.

като разгледа докладваното от Деница Вълкова Касационно наказателно дело
от общ характер № 20268002200266 по описа за 2026 година

Производството пред ВКС е по реда на Глава двадесет и трета от НПК.

Образувано е по касационна жалба от защитниците на подсъдимия А. Е. А. – адвокатите Л. Д. и Н. Р., двамата от САК, срещу решение № 41 от 19.02.2026 г., постановено по ВНОХД № 20251000601544/2025 г. по описа на Софийския апелативен съд, с което е потвърдена присъда № 83 от 16.06.2025г., постановена по НОХД № 20241100202324/2024г. на Софийски градски съд.

В жалбата се ангажират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 - 3 от НПК. Оспорва се изводът на съдилищата относно авторството на деянието по чл.269, ал.1 от НК с доводи за необоснованост, непреодолян от въззивния съд доказателствен дефицит, превратно тълкуване на показания на заинтересовани свидетели, претубеденост на въззивния състав и постановяване на въззивния съдебен акт и потвърдената с него присъда на предположения в нарушение на чл.303 от НПК. Претендира се отмяна на обжалваното решение и на първоинстанционната присъда и оправдаване на подсъдимия.

В съдебно заседание подсъдимият и защитниците му се явяват лично и заявяват, че поддържат касационната жалба. В съдебните прения акцентират върху оплакването за необоснованост поради липса на доказателства в подкрепа на обвинението и навеждат допълнителни доводи за нарушение на презумпцията за невиновност. Правят алтернативно искане за оправдаване на

подсъдимия на основание чл.9, ал.2 от НК. В последната си дума пред ВКС подсъдимият отрича обвинението и моли да бъде оправдан.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна поради липса на касационни основания. Намира обвинението за доказано от обема доказателства, събрани със способите на НПК, поради което предлага обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите в жалбата, изложените от страните съображения и извърши касационна проверка в пределите по чл. 347 НПК, намери следното:

С присъда № 83/16.06.2025 г., постановена по НОХД № 20241100202324 по описа за 2024 г., Софийският градски съд е признал подсъдимия А. Е. А., за виновен в това, че на 04.05.2020 г., в с. Ножарево, общ. Главиница, обл. Силистра е употребил заплашване, с цел да принуди орган на властта - С. Х. Ф., на длъжност горски стражар от мобилен контролен екип при ТП Държавно ловно стопанство „****“- гр. Дулово, да пропусне да извърши нещо по служба свързано с функциите му - да не състави актове за установяване на административно нарушение по чл.213 ал.1 т.1 и т.2 от Закона за горите и да не задържи прясно отсечена дървесина (дърва за огрев от дървесен вид Цер), немаркирана с контролна горска марка и непридружена с превозен билет, за която дървесина на същата дата Ф. установил, че е незаконно съхранявана на четири адреса в с. Ножарево, общ. Главиница, обл. Силистра, от лицата Ю. С. Х., С. Р. А., Д. Ш. Р. и Д. Х. М., като подсъдимият А. се обадил по телефона на Ф. и му казал думите „Ще ви разкатая фамилиите, ще ви изгоня всичките, прекратете проверката и ме изчакайте в „Ромпетрол“- а на Дулово“ - поради което и на основание чл. 269, ал. 1, вр. чл.54 ал.1 от НК му наложил наказание шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение отложил на основание чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години.

Деловодните разноси са възложени с присъдата в тежест на подсъдимия.

По жалби на защитниците, с искане за оправдаване на подсъдимия, е било образувано ВНОХД №20251000601544/2025 г. по описа на Софийския апелативен съд. По него е постановено обжалваното въззивно решение, с което присъдата е потвърдена.

Касационната жалба е подадена в предвидения в чл.350, ал.2 от НПК срок, от процесуално легитимирани страни, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което е допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

На първо място се налага да се направи уточнение, че отправеното искане за оправдаване на подсъдимия от касационната инстанция принципно е допустимо (чл.354, ал.1, т.2 от НПК). Доколкото обаче настоящата касационна проверка е първа по ред, преценката за основание за оправдаване е ограничена в рамките на приетите от въззивният съд фактически обстоятелства. От изложените от касаторите съображения е видно, че именно те се оспорват с оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в аналитичната доказателствена дейност на въззивния съд, като се твърди, че подсъдимият не е извършил инкриминираното деяние, поради което

осъждането се счита за неправилно. Следва да се направи и уточнението, че в касационната жалба преобладават аргументи за необоснованост на въззивния съдебен акт, доколкото с тях се изразява несъгласие с фактическите изводи на предходните съдебни инстанции, за които защитата счита, че не се подкрепят от доказателствата по делото. Необосноваността не е сред основанията, на които може да се предизвика касационна проверка. Касационната инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на решаващите съдилища по фактите, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Също така не разполага с процесуални възможности за самостоятелна оценка на доказателствените материали вместо въззивния съд, който е последна инстанция по фактите. ВКС се произнася в рамките на приетата от въззивния съд фактология, като е задължен да разгледа оплакванията за нарушения на процесуалните правила при събиране и оценка на доказателствата.

В настоящия случай, с оглед изводимите от съдържанието на жалбата доводи, свързани с касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, проверката на съдебния акт сочи, че процесуални нарушения от категорията на съществените не са допуснати при постановяването му, както и при извеждането на релевантната фактология, включително за главните факти от предмета на доказване, а именно - за употребеното заплашване на свидетеля Ф. от страна на подсъдимия и целта на принудата, които са установени по несъмнен начин, включително от показанията на свидетели очевидци. В този смисъл не е вярно, че липсват достатъчно доказателства, както и преки такива, за осъждане на подсъдимия. Кредитираните от съда показания на свидетелите Ф. и М., дадени в хода на съдебното следствие и приобщените такива по реда на чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК на свидетеля М., които той е дал в досъдебното производство, са източник на преки гласни доказателства, тъй като видно от съдържанието на съответните протоколи те свидетелстват за факти, които са възприели лично. Следва да се посочи, че в мотивите на обжалваното решение, които отговарят на изискванията на чл. 339, ал.1 и ал.2 от НПК, въззивният съд е възприел идентична с установената от първоинстанционния състав фактическа обстановка, като на стр.9-12 от обжалваното решение е изложил допълнителни убедителни съображения защо като СГС се е доверил на оспорените от защитата показания на свидетелите Ф. и М.. При установяване на фактите, включени в предмета на доказване, очертан в разпоредбата на чл.102 от НПК, заявленията на двамата свидетели са съпоставени и коректно оценени, както помежду си като последователни и житейски логични, така и с други доказателствени източници, в това число с писмени материали, между които заповед за отчисляване на служебния автомобил от свидетеля Ф. и зачисляването му на друг служител и заповеди за дисциплинарно уволнение на двамата свидетели от директора (свидетелят Т.), които макар да са отменени впоследствие от съда, обективират реваншистки действия на последния, предприети по причини и по време, както сочат свидетелите. Показанията на свидетеля Ф. са в пълно съответствие и с приложената на л.48, т.5 от ДП справка от Дирекция „Национална система 112“ при МВР, поради което не може да бъде споделено оплакването, че са изолирани от доказателствената съвкупност. Оплакването

за превратна интерпретация на показанията на двамата свидетели освен, че не е конкретизирано, е и несъстоятелно, тъй като фактическите изводи в обжалваното решение почиват на тяхното реално съдържание. Доводът за заинтересованост на свидетелите Ф. и М., обвързан с твърдение, че версията за обаждане по телефона от подсъдимия не поддържали от самото начало, а въвели по-късно, за да избегнат наказателна, административна и дисциплинарна отговорност за допуснати от тях нарушения при проверката също е неоснователен. В хода на цялото наказателно производство двамата безпротиворечиво свидетелстват за отправената от подсъдимия заплаха и неправомерната намеса в работата им по вече започнала проверка. Макар да са преустановили издаването на АУАН непосредствено след обаждането на подсъдимия на 4.05.2020 г., на следващия ден актовете за установените административни нарушения са били издадени и въпреки това директорът е предприел дисциплинарни действия против двамата свидетели без правно и фактическо основание предвид позитивния за тях резултат от образуваните впоследствие съдебни дела. Още преди образуване на наказателното производство, при възложената от прокурора проверка по чл.145 от ЗСВ, свидетелят Ф. е дал писмени сведения за отправената по телефона заплаха от подсъдимия (л.12, т.1 от ДП), които последователно са поддържани от него съобразно кредитираните от съда свидетелски показания. Липсват каквито и да е данни за заинтересованост на свидетелите Ф. и М. поради особени отношения с подсъдимия преди или след инцидента и дори индиции за евентуален мотив двамата да лъжесвидетелстват, за да му навредят, поради което защитните доводи в тази насока правилно са отклонени от въззивния съд като несподелими.

Несъстоятелен е упрекът към САС, че въпреки констатирания от него „доказателствен дефицит“, се доверил на показанията на двамата свидетели. В мотивите на обжалваното решение въпросният дефицит е сведен единствено до критика към разследващите органи, че не са изискали в срок справка по реда на Закона за електронните съобщения за проверка на обвинителната теза за проведения телефонен разговор между свидетеля Ф. и подсъдимия А., което очевидно би улеснило доказването. Липсата на такава справка и невъзможността тя да се получи във въззивното производство поради изтеклия законоустановен срок за съхранение на данните не компрометират обвинението от фактическа страна. Както правилно е посочил въззивният съд, информацията, че подсъдимият е извършил инкриминираното деяние, е събрана чрез разпит на свидетели, който е алтернативен способ за доказване съгласно чл.136 от НПК. Нереализирането на друг способ между изброените в посочената разпоредба не се явява съществено нарушение на процесуалните правила, което да обоснове отменително основание по чл.348, ал.3, т.1, вр. с ал.1, т.2 от НПК, когато вътрешното убеждение на въззивния съд е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Гласуваното доверие на оспорените гласни доказателства е солидно аргументирано в мотивите на атакувания съдебен акт. То е правомощие на контролирания съд, поради което на това основание не може да се приеме нито предубеденост на въззивния състав, нито нарушение на презумпцията за

невиновност като основание за касиране на обжалваното решение, както настоява защитата. Предвид отсъствието на предпоставките по чл.144 от НПК за назначаване на гласово-техническа експертиза, както и липсата на предмет за подобно експертно изследване, несъстоятелно е и възражението за непълно доказване на посоченото основание.

Доколкото противоречията в гласните доказателства са успешно преодолени още в мотивите на първоинстанционната присъда в полза на свидетелите на обвинението при стриктно спазване на изискванията в чл.305, ал.3 от НПК от първостепенния съд, коментираният от САС укорително бездействие на разследващия орган в досъдебното разследване за установяване на основнорелевантния факт - подсъдимият ли е провел заплашителния телефонен разговор, не може да разколебае извода за доказаност на обвинението. Още повече, че свидетелят Ф. е познавал добре гласа на подсъдимия далеч преди последният да стане народен представител, тъй като всяка седмица се виждал с него и многократно слушал политическите му речи (л.40 от делото на СГС). Това обяснява заявената от свидетеля категорична убеденост пред съда, че именно подсъдимият е бил лицето, което е отправило заплахата по телефона по повод предприетата от двамата свидетели проверка за незаконно държане на дървесина. В тази връзка доводът в касационната жалба, че гласът на подсъдимия би могъл да бъде технологично имитиран, ерго неавтентичен, не държи сметка и за друг, също категорично установен факт, а именно, че непосредствено след телефонния разговор и съобразно даденото в него нареждане от подсъдимия, свидетелят Ф. отишъл на бензиностанция „Ромпетрол“ в гр.Дулово, където дошъл и подсъдимият, както съобщил по телефона. Там той продължил да настоява да не бъде довършена проверката, излагайки вече с по-спокоен тон съображения, че част от констатираните от двамата свидетели нарушения били свързани с техни колеги - служители в същото държавно стопанство и проверката може да им навреди. На тази основа настоящият състав счита, че преценката за достоверността на оспорените гласни доказателствени средства не е извършена на предположения в нарушение на чл.303, ал.1 от НПК, а съобразно общите правила, като е отчетена вътрешната им изчерпателност и корелацията, както помежду им, така и с други доказателствени източници, като са изложени достатъчно и нетърпящи основателен упрек съображения за това. От така визираните по-горе гласни доказателства са изведени и фактически изводи относно наличието на специалната цел по отношение субективната съставомерност на вмененото във вина на подсъдимия престъпление, като изложените от САС съображения, макар и лаконични, са достатъчни.

В рамките на възприетите за установени фактически положения, извършеното от подсъдимия правилно е квалифицирано като престъпление по чл.269, ал.1 от НК, поради което не е допуснато нарушение на материалния закон. Освен това, нарушението на закона се претендира не с оглед самостоятелното му процесуално значение, присъщо на всяко от касационните основания, а предвид оспорената доказаност на обвинението с твърдения, че по делото е направен неверен фактически извод за авторството

на деянието въз основа информация, изводима от показания на заинтересовани свидетели и превратно тълкуване на доказателства, за чиято несъстоятелност вече се изложиха съображения. Отправената по телефона от подсъдимия А. заплаха към свидетеля Ф. по време на проверка: „Ще ви разкатая фамилиите, ще ви изгоня всичките, прекратете проверката и ме изчакайте в „Ромпетрола“-а на Дулово“ определено представлява употреба на заплашване, с цел да принуди заплашения като орган на власт да пропусне да осъществи своите функции по съставяне на АУАН и задържане на незаконната дървесина. При реализираната минути след това присъствена среща между А. и горския служител Ф., подсъдимият продължил да настоява последният да не изпълни служебните си задължения т.е. да не довърши започналата преди телефонния разговор проверка под претекст, че нарушенията са свързани с горски служители от същото държавно стопанство. Това последващо поведение красноречиво потвърждава целта на действията на дееца, а именно свидетелят Ф. да пропусне да изпълни служебните си задължения. Именно недопустимото противоправно поведение на подсъдимия, изразяващо се в употреба на заплашване, е принудило горските служители да преустановят проверката на 4.05.2020 г. и да поискат съдействие от директора, което той не осигурил като разбрал от кого идва заплахата. Настоящият касационен състав не се съгласява с алтернативния защитен довод, че в съдържателен план инкриминираният израз не бил заплашителен, както и че бил без адресен и неясен. Употребата на бъдеще време („ще ви разкатая фамилиите“) представлява ясна заявка за предстоящо поведение, а не просто емоционална оценка или обида. Обещанието за бъдещо злепоставящо или увреждащо действие е характерен белег на заплахата. Изразът не е бил ограничен само до проверяващите горски служители, но и към техните семейства („фамилиите“), което разширява обхвата на заплашителното внушение и усилва възприемането му като сериозна закана. Поради това, разгледан в неговото общо употребимо езиково значение и в конкретния контекст и момент на отправянето му, инкриминираният израз е обективно годен да възбуди основателен страх и има характер на заплахата. Особено като се има предвид, че веднага след телефонния разговор служителите не само са преустановили проверката, но свидетелят Ф. тръгнал към бензиностанцията за срещата с подсъдимия, както последният му наредил и фактически е провел срещата с него. В този смисъл несъстоятелно се явява възражението в жалбата, че конкретният инкриминиран израз самостоятелно изключва обективно и субективно съставомерно поведение. Аргументът за липса на престъпление поради това, че проверката все пак била извършена е несъстоятелен. Обвинението е за нейното преустановяване в резултат на употребеното заплашване от подсъдимия на 4.05.2020 г., поради което съставянето на АУАН за незаконното държане на дървесината на следващия ден е ирелевантно обстоятелство. Отделен е въпросът, че за да се приеме престъплението по чл.269, ал.1 от НК за довършено, законът не изисква специалната цел (като елемент от престъпния състав) да е реализирана, а само преследвана от дееца.

Настоящият касационен състав счита, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 9, ал.2 от НК. Малозначителност на деянието е налице,

когато то обективно не може да окаже отрицателно въздействие върху защитените обществени отношения или неговото въздействие е толкова минимално, че реално не ги застрашава. Анализирайки установените по делото данни, свързани с подбудите на дееца и механизма на извършване на деянието, ВКС намира, че те разкриват достатъчна степен на обществена опасност, за да бъде прието извършеното от А. за престъпно. Освен това субект на престъплението по чл.269, ал.1 от НК може да бъде всяко наказателноотговорно лице. Длъжността на подсъдимия към инкриминираната дата - народен представител т.е. на служба в най-висшия държавен орган в страната също изключва приложението на чл.9, ал.2 от НК, съответно оправдателно основание, както предлага защитата.

Касаторът ангажира и касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, но не навежда конкретни оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание освен недоказаност на обвинението, за несъстоятелността на което вече се изложиха съображения. Извършеното престъпление по чл.269, ал.1 от НК е тежко съгласно чл.93, т.7 от НК, тъй като предвиденото за него наказание е лишаване от свобода до шест години. На подсъдимия е наложено наказание шест месеца лишаване от свобода, което е близо до предвидения в чл.39, ал.1 от НК абсолютен минимум за този вид наказание и предвид приложеното условно осъждане с минималния изпитателен срок от три години не разкрива признаци за явна несправедливост по смисъла на чл.348, ал.5 от НПК.

При така изложените съображения касационната жалба е неоснователна, поради което и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 41 от 19.02.2026 г., постановено по ВНОХД № 20251000601544/2025 г. по описа на Софийския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____